

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

 WARSZAWA.

№ 3.

 25 kwietnia 1919.

TREŚĆ.

	<i>Str.</i>
1. Przepisy wykonawcze do dekretu Naczelnika Państwa w przedmiocie utworzenia sądu okręgowego w Suwałkach.	98
2. Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie utworzenia trzeciego sądu pokoju w Częstochowie.	99
3. Ustawa w przedmiocie przyznania prawa pupilarności papierom pożyczki państwowej z dnia 30 października 1918 r.	100
4. Ustawa w przedmiocie czasowego zakazu przywozu znaków pieniężnych w walucie austriacko-węgierskiej, niemieckiej i rosyjskiej	100
5. Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie rozciągnięcia przepisów dekretu w przedmiocie przepisów tymczasowych o moratorium mieszkaniowym dla pozostających bez pracy z dnia 19 grudnia 1918 r. (Dziennik Praw № 20 poz. 62) na miasta: Warszawę, Łódź, Pabjanice, Zgierz, Ozorków, Tomaszów, Żyrardów, Sosnowiec, Włocławek, Zawiercie, Dąbrowę i Częstochowę.	101
6. Ustawa w przedmiocie obowiązkowego stemplowania papierowych znaków pieniężnych, ich opodatkowania i częściowej ich wymiany na asygnaty pożyczki państwowej. .	102
7. Ustawa w przedmiocie wstrzymania biegu przedawnienia niektórych roszczeń na obszarze b. zaboru austriackiego.	105
8. Rozporządzenie Rady Ministrów o wprowadzeniu na trzy miesiące stanu wyjątkowego na obszarze b. Królestwa Kongresowego	105

9. Ustawa o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi	106
10. Ustawa o nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego.	109
11. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wykonania amnestji z dnia 8 lutego 1919 r.	110
12. Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie skasowania sądu pokoju w Bugaju, w okręgu sądu okręgowego w Częstochowie	111
13. Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przeniesienia siedziby i zmiany nazwy sądu pokoju w Kamocinie	111
14. Okólnik № 145 w przedmiocie stosowania podwyżki dla służby niższej do funkcjonariuszów sądów pokoju narówni z takimiż funkcjonariuszami sądów wyższych	112
15. Okólnik № 146 w przedmiocie wyjaśnienia stosowania dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. o taksie tymczasowej dla pisarzy hipotecznych	112
16. Okólnik № 147 w przedmiocie opłat skarbowych.	113
17. Okólnik № 149 w przedmiocie parafowania i zaświadczenia ksiąg kasowych	115
18. Okólnik № 151 w przedmiocie przestrzegania przez sądy przy podziałach gruntów dogodnego podziału nieruchomości	117
19. Okólnik № 153 w przedmiocie rejestracji firm	118
20. Okólnik № 154 w przedmiocie wypłat poborów urzędnikom, przenoszonym w środku miesiąca z jednego okręgu sądowego do drugiego.	119
21. Okólnik № 155 w przedmiocie propagowania Polskiej Poczty Państwowej	120
22. Ruch służbowy.	121
23. Zawiadomienie w przedmiocie prenumeraty Dziennika Praw Państwa Polskiego	131

PRZEPISY WYKONAWCZE

do dekretu Naczelnika Państwa w przedmiocie utworzenia sądu okręgowego w Suwałkach.

Na zasadzie ustępu 2-go dekretu Naczelnika Państwa z dnia 16 stycznia 1919 roku w przedmiocie utworzenia sądu okręgowego w Suwałkach, Rada Ministrów stanowi co następuje:

Art. 1. Sąd okręgowy w Suwałkach będzie otwarty w dniu 9 marca 1919 roku i należeć będzie do okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie.

Art. 2. Skład sądu okręgowego w Suwałkach stanowią: prezes, 5 sędziów okręgowych, 4 sędziów śledczych (z których 3 w rewirach i 1 zapasowy), prokurator, 3 podprokuratorów, 3 sekretarzy, 1 starszy rachmistrz, 3 podsekretarzy, 1 skarbnik, 16 kancelistów (w tej liczbie 4 starszych), 4 woźnych sądowych przy sądzie okręgowym, 5 woźnych, 16 sędziów pokoju, 16 sekretarzy sądów pokoju, 16 kancelistów przy sądach pokoju, 16 woźnych przy sądach pokoju, 1 pisarz hipoteczny przy sądzie okręgowym w Suwałkach, 3 pisarzy hipotecznych przy sądach pokoju w Suwałkach, Sejnach i Augustowie oraz 3 woźnych do kancelarii hipotecznych powiatowych, 1 aplikant według kategorii VIII, 1 aplikant według kategorii IX, 1 aplikant według kategorii X.

Warszawa, dnia 28 lutego 1919 r.

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 20 z d. 5 marca 1919 r., pozycja 231,
i № 30 z d. 8 kwietnia 1919 r., pozycja 258).

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

w sprawie utworzenia trzeciego sądu pokoju w Częstochowie.

Na mocy artykułu 3-go dekretu z dnia 7 lutego r. 1919 w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dziennik Praw № 14 poz. 170) oraz zgodnie z budżetem Ministerstwa Sprawiedliwości zarządzam co następuje:

1) W Częstochowie utworzony zostaje z dniem 15 marca roku 1919-go trzeci sąd pokoju.

2) Terytorjum obecnych dwóch sądów pokoju podzielone zostaje pomiędzy trzy sądy w sposób następujący:

- a) właściwość sądu pokoju okręgu I-go m. Częstochowy rozciąga się na terytorjum, położone na północ od linii: szosa Wieluńska, Rynek Wieluński, Aleja Sienkiewicza, ul. Najświętszej Panny Marji, Nowy Rynek, ulica Prosta, droga na Zawodzie i droga do Mirowa;
- b) do właściwości sądu pokoju okręgu II-go m. Częstochowy należy terytorjum, położone na południe od linii: ulica Najświętszej Panny Marji począwszy od skrzyżowania z ulicą Kościuszki, Nowy Rynek, ulica Prosta, droga na Zawodzie i droga do Mirowa i na wschód od linii: ulica Kościuszki, ulica Stradomska i droga do Stradomia aż do przecięcia z torem drogi żelaznej Herby—Kielce;
- c) do właściwości sądu pokoju okręgu III-go m. Częstochowy należy pozostała (południowo-zachodnia) część miasta oraz gmina Grabówka i ta sama, co dotychczas, część gminy Rędziny.

Warszawa, dnia 1 marca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 21 z d. 7 marca 1919 r., pozycja 233).

U S T A W A

z dnia 7 marca 1919 r.

w przedmiocie przyznania prawa pupilarności papierom pożyczki państwowej z dnia 30 października 1918 r.

Dz. Pr. № 14.

Art. 1. Papiery (asygnaty) pożyczki państwowej z dnia 30 października 1918 r. № 14 Dz. Pr. mają wszelkie prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo pupilarne. Mogą one być przeto używane dla lokacji kapitałów osób pozostających pod opieką lub kuratelą, niemniej kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacji publicznych, kaucji cywilnych i wojskowych, oraz dla konwersji innych papierów pupilarnych.

Art. 2. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 3. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Skarbu i Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Skarbu:

w z. Byrka

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 23 z d. 11 marca 1919 r., pozycja 236).

U S T A W A

z dnia 11 marca 1919 r.

w przedmiocie czasowego zakazu przywozu znaków pieniężnych w walucie austriacko-węgierskiej, niemieckiej i rosyjskiej.

Art. 1. Przywóz i przesyłanie w posyłkach pocztowych i listach znaków pieniężnych w walucie austriacko-węgierskiej, niemieckiej i rosyjskiej w granice Rzeczypospolitej Polskiej jest zabronione.

Art. 2. Podróźni, przybywający z zagranicy, mają prawo przewozu sumy, nie przekraczającej 500 koron, względnie 400 marek, względnie 200 rubli.

Art. 3. Ministerstwo Skarbu może w poszczególnych wypadkach zwolnić od stosowania art. 1 i 2 niniejszej ustawy.

Art. 4. Dowóz kuponów procentowych i dywidendowych, [na walucie koronową, markową lub rublową opiewających, do Polski, nie mniej sprzedaż papierów wartościowych za walutę koronową, markową lub rublową osobom i firmom, mającym siedzibę poza granicami Polski, są dopuszczalne tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu. Ograniczeniu temu nie podlegają kupony emisji krajowych.

Art. 5. Świadome przekroczenie lub usiłowanie przekroczenia niniejszej ustawy pociąga konfiskatę całej przewożonej lub przesyłanej sumy, a nadto karane będzie innemi karami, przewidzianemi w ustawie karnej.

Art. 6. Bank austriacko-węgierski nie jest krępowany w komunikacji z filjami swemi, znajdującymi się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, może jednak rozporządzać przesyłanemi sumami w banknotach koronowych tylko pod kontrolą i zezwoleniem Ministra Skarbu.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu z 22 lutego 1919 r. i 4 marca 1919 r. w przedmiocie zakazu wwozu znaków pieniężnych w walucie austriacko-węgierskiej, względnie w walucie niemieckiej i rosyjskiej.

Art. 9. Minister Skarbu osobnem rozporządzeniem oznaczy dzień, w którym ustawa niniejsza straci moc obowiązującą.

Marszałek:]

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Skarbu:

Dr. English

(Dz. Praw № 24 z d. 12 marca 1919 r., pozycja 237).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w sprawie rozciągnięcia przepisów dekretu w przedmiocie przepisów tymczasowych o moratorium mieszkaniowem dla pozostających bez pracy z dnia 19 grudnia 1918 r. (Dziennik Praw № 20, poz. 62) na miasta: Warszawę, Łódź, Pabjanice, Zgierz, Ozorków, Tomaszów, Żyrardów, Sosnowiec, Włocławek, Zawiercie, Dąbrowę i Częstochowę.

Na mocy uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, zarządza się w myśl dekretu w przedmiocie przepisów tymczasowych o moratorium mieszkaniowem dla pozostających bez pracy z dnia 19 grudnia 1918 r. (Dziennik Praw № 20, poz. 62) co następuje:

Przepisy powyższego dekretu rozciąga się na Warszawę, Łódź, Pabjanice, Zgierz, Ozorków, Tomaszów, Żyrardów, Sosnowiec, Włocławek, Zawiercie, Dąbrowę i Częstochowę.

Warszawa, dnia 21 marca 1919 r.

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski

(Dz. Praw № 26 z d. 22 marca 1919 r., pozycja 243).

USTAWA

z dnia 26 marca 1919 r.

w przedmiocie obowiązkowego stemplowania papierowych znaków pieniężnych, ich opodatkowania i częściowej ich wymiany na asygnaty pożyczki państwowej.

Art. 1. W celu łatwiejszego spieniężenia powszechnej pożyczki państwowej polskiej, tudzież zapewnienia posiadaczom znaków pieniężnych, dopuszczonych dotychczas w Polsce do prawnego obiegu, korzystnej tych znaków wymiany na nową walutę polską (art. 10) ustanawia się obowiązkowe stemplowanie marek polskich, marek niemieckich, koron austriacko-węgierskich i rosyjskich rubli carskich. Jednocześnie ze stemplowaniem znaków pieniężnych ustanawia się pobór jednorazowego podatku, podług art. 4 niniejszej ustawy.

Art. 2. Wszyscy posiadacze w Polsce znaków pieniężnych, w art. 1 do obowiązkowego stemplowania przeznaczonych, są obowiązani przedłożyć je do ostemplowania instytucjom, które w tym celu wskaże i ogłosi Minister Skarbu. Równocześnie Minister Skarbu wyznaczy i poda do publicznej wiadomości termin wykonania rzeczonoego obowiązku.

Art. 3. Jeśli ogólna wartość nominalna znaków pieniężnych, przedłożonych do ostemplowania przez jednego okaziciela, czy w jednej czy w różnych walutach, nie przenosi ogółem 2400 marek, lub 1500 rubli, lub 3600 koron, okaziciel otrzyma znaki swe z powrotem ostemplowane bez potrącenia podatku.

Art. 4. Jeżeli ogólna wartość nominalna znaków pieniężnych, przedłożonych do ostemplowania przez jednego okaziciela, przenosi łącznie 2400 marek, lub 1500 rubli, lub 3600 koron, okaziciel otrzyma połowę nadwyżki w znakach ostemplowanych, drugą zaś połowę w 4°/_o asygnatach skarbowych z roku 1919, które Państwo wydaje na mocy niniejszej ustawy. Asygnaty te zostaną wykupione po potrąceniu podatku w dniu 1 maja 1920 roku po 102 za sto. Procent potrącony za czas od dnia nabycia do dnia płatności asygnat stanowi podatek.

Asygnaty skarbowe będą uwzględnione przy obliczaniu przymusowego udziału w nabywaniu pożyczki państwowej, o ile przymus taki w stosunku do całego majątku obywateli zostanie wprowadzony.

O ile zapas asygnat skarbowych okaże się niewystarczający, instytucja stemplująca wyda okazicielowi kwity tymczasowe, które mają być uważane za równoznaczne z asygnatami.

Zwrot okazicielowi połowy jego znaków pieniężnych, przedłożonych w różnych walutach lub w znakach różnej wartości, odbywa się z zachowaniem takiego samego stosunku ilościowego walut i—o ile to możliwe—także znaków pieniężnych, w jakim je przedłożono.

Art. 5. Każdy posiadacz znaków pieniężnych obowiązany jest przedłożyć je do ostemplowania w instytucji stemplującej w miejscu stałego zamieszkania lub siedziby, względnie pobytu. Jeśli zaś posiada znaki pieniężne w kilku różnych miejscowościach, może je przedłożyć do ostemplowania w odpowiednich instytucjach miejscowych, ale jest obowiązany złożyć w instytucji właściwej według jego zamieszkania, siedziby lub pobytu zaświadczenie o tych innych instytucji, w których się ostemplowanie jego znaków pieniężnych odbyło, o sumie ostemplowanych tam jego znaków pieniężnych oraz otrzymanych przezeń asygnat skarbowych.

Art. 6. Znaki pieniężne, znajdujące się w posiadaniu członków rodziny, żyjących we wspólności gospodarczej, liczą się ze względu na art. 3 i 4 niniejszej ustawy, jako jedna suma ogólna. Głowa rodziny jest przeto obowiązana przedłożyć je łącznie do ostemplowania.

Art. 7. Ostemplowanie znaków pieniężnych, zwracanych okazicielowi, odbywa się przez odbicie na nich stempla z wizerunkiem Orła Polskiego i z napisem „Podatek opłacony“.

Jednocześnie instytucja stemplująca sprawdzi tożsamość osoby okaziciela i zapisze do swego rejestru jego imię, nazwisko, zawód i miejsce zamieszkania oraz sumę przedłożonych przezeń i sumę zwróconych mu znaków pieniężnych.

Art. 8. Znaki pieniężne, zatrzymane wzamian za wydane okazicielowi asygnaty skarbowe, instytucja stemplująca odsyła nieostemplowane do kas skarbowych, przez Ministra Skarbu wyznaczonych. Skarb państwa przed puszczeniem tych znaków pieniężnych w obieg w kraju winien je ostemplować w sposób, w ust. 1 art. 7 przepisany.

Art. 9. Asygnaty skarbowe, wydane na mocy niniejszej ustawy, mogą być po terminie rozpoczęcia stemplowania znaków pieniężnych używane do spłacania wszelkich zobowiązań, a to do wysokości 50°/_o każdego takiego długu, o ile tenże wynosi więcej, niż 2400 marek, lub 1500 rubli, lub 3600 koron. Wierzyciel jest obowiązany do przyjęcia tych asygnat z uwzględnieniem narosłych procentów zamiast gotówki. Obowiązek ten wierzyciela ustaje w miesiąc po powstaniu Banku Polskiego (art. 10).

Przepis powyższy nie zmienia rozporządzenia z dnia 29 czerwca 1918 roku, dotyczącego waluty rublowej w b. Jenerał-Gubernatorstwie Warszawskiem (Dz. Rozp. Jen. Gub. Warsz. № 119 z roku 1918 poz. 495).

Wierzyciel, odbierający taki dług ratami, jest obowiązany przyjąć całą resztę długu asygnatami skarbowymi, jeżeli w ratach poprzednich połowę długu lub więcej otrzymał już w gotówce; w razie zaś, jeżeli poprzednio otrzymał gotówką mniej niż połowę całego długu, wymagać może nadal go-

tówki tylko tyle, ile jej wobec gotówki poprzednio uiszczonej do połowy całego długu brakuje. Pokwitowanie wierzyciela, nie wskazujące rodzaju walorów, w jakich zapłatę otrzymał, należy uważać jako pokwitowanie zapłaty gotówką.

Asygnaty skarbowe mogą być również używane bez ograniczenia do spłacania podatków.

Art. 10. Niezwłocznie po powstaniu i rozpoczęciu działalności Banku Polskiego, tenże Bank wzamian za ostemplowane marki, ruble i korony wyda ich posiadaczom nowe pieniądze papierowe polskie po kursie urzędowym, który Sejm uchwali.

Posiadacze ostemplowanych znaków pieniężnych przedłożą je do wymiany na nową walutę polską w tych samych instytucjach, które poprzednio dokonały ostemplowania ich znaków pieniężnych. O ile się wówczas okaże, że ogólna suma, przedłożona przez okaziciela do wymiany na walutę polską, jest znacznie większa od sumy poprzednio ostemplowanej, instytucje wymieniające mają prawo domagać się wyjaśnienia, czy nadwyżka nabyta została w sposób legalny.

Art. 11. Znaki pieniężne, podlegające obowiązkowemu ostemplowaniu (art. 1), a w czasokresie przez Ministra Skarbu wyznaczonym (art. 2) nieostemplowane, ulegają konfiskacie. Wszelako w wypadkach, w których będzie udowodnione, że dostały się do Polski drogą legalną, lub że uchybienie terminu ostemplowania nastąpiło wskutek przeszkód istotnych i usprawiedliwionych, Minister Skarbu ma prawo i po upływie terminu zezwolić na ostemplowanie rzeczonych znaków pieniężnych i ich wymianę wedle zasad art. 3 i 4.

Art. 12. Winni podrobienia ostemplowania znaków pieniężnych (art. 7), jako też winni świadomego wydania, przyjęcia, przechowania, przewożenia lub rozpowszechniania znaków z ostemplowaniem podrobionem — ulegną karom, przewidzianym w kodeksach karnych, obowiązujących na ziemiach polskich za podrabianie i puszczenie w obieg podrobionych banknotów państwowych.

Art. 13. Winni świadomego pogwałcenia lub obejścia przepisów niniejszej ustawy lub wydanych na jej podstawie zarządzeń Ministra Skarbu, bądź przez ukrycie w całości lub częściowo swoich lub cudzych znaków pieniężnych przed ostemplowaniem, bądź przez kłamliwe oświadczenia o dokonaniem ostemplowaniu takich znaków lub o ich wymianie na pożyczkę państwową, bądź przez wycofanie ostemplowanych znaków pieniężnych z pod obowiązkowej ich wymiany na asygnaty skarbowe, — ulegną za to karze więzienia do lat 5 i grzywnom do 200.000 marek lub 300.000 koron, albo jednej z tych kar.

Art. 14. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Skarbu.

Art. 15. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Skarbu:

Dr. English

(Dz. Praw № 27 z d. 29 marca 1919 r., pozycja 245).

USTAWA

z dnia 26 marca 1919 r.

w przedmiocie wstrzymania biegu przedawnienia niektórych roszczeń na obszarze byłego zaboru austriackiego.

Art. 1. Czasu od dnia 1 listopada 1918 r. do dnia 30 czerwca 1920 r. włącznie nie wlicza się do czasokresu trzechletniego przedawnienia roszczeń wymienionych w §§ 1480, 1486 i 1489 ust. cyw., jeżeli ten czasokres upływa w czasie wyżej oznaczonym.

Art. 2. Odsetki i inne powrotne należitości uboczne, które w dniu 1 listopada 1918 r. nie zalegały ponad trzy lata, mają w egzekucyjnym postępowaniu sprzedażnym majątku ruchomego równe pierwszeństwo z kapitałem lub prawem poboru, jeżeli sprzedaż przymusowa będzie dokonana przed dniem 1 lipca 1920 r. (§§ 286, 216 ust. 2 ord. egz.).

Art. 3. Postanowienia art. 1 i 2 nie mają zastosowania w sprawach, które zostały przez sąd prawomocnie rozstrzygnięte lub ugodą załatwione.

Art. 4. Ustawa niniejsza obowiązuje na obszarze byłego zaboru austriackiego.

Art. 5. Rozporządzenie Tymczasowego Komitetu Rządzącego z daty Lwów 17 stycznia 1919 r. ogłoszone w Gazecie Lwowskiej z dnia 23 stycznia 1919 r. znosi się.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 27 z d. 29 marca 1919 r., pozycja 246).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW.

Na podstawie art. 1 dekretu Naczelnika Państwa z dnia 2 stycznia 1919 r. Rada Ministrów postanawia niniejszem wprowadzić na trzy miesiące stan wyjątkowy na całym obszarze b. Królestwa Kongresowego.

Warszawa, dnia 1 kwietnia 1919 r.

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski

(Dz. Praw № 28 z d. 2 kwietnia 1919 r., pozycja 249).

U S T A W A

z dnia 28 marca 1919 r.

o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

Art. 1. Zatargi zbiorowe pomiędzy robotnikami rolnymi a pracodawcą lub pracodawcami, niezłatwione, przez strony, mogą być załatwiane przez nie przy pomocy: 1) Inspektorów Pracy w rolnictwie, oraz 2) przez Komisję Rozjemczą.

Art. 2. Na żądanie jednej ze stron lub z własnej inicjatywy, Inspektor Pracy w rolnictwie wzywa do siebie obie strony osobiście, lub ich delegatów, dla wzajemnego porozumienia się stron i zawarcia ugody.

Art. 3. Jeżeli liczba zainteresowanych w sporze pracodawców lub pracowników przewyższa 10, każda ze stron jest obowiązana wybrać 3—7 delegatów. O ile strony nie dokonały same uprzednio wyborów, Inspektor Pracy w rolnictwie lub osoba, przez niego upoważniona, zwołuje dla dokonania wyborów oddzielne zebranie dla każdej ze stron. Pracodawca lub pracownik, uchylający się od udziału w wyborach, ulega grzywnie w wysokości: pracodawca od 1000 do 2000 marek, pracownik od 5 do 10 mk., wymierzonej w drodze art. 12 dekretu z dn. 3-go stycznia 1919 r. o urządzeniu i działalności Inspekcji Pracy, względnie tych postanowień karnych, które w miejsce tego dekretu wydane zostaną.

Art. 4. Strony, względnie ich delegaci, winni niestawienia się bez uzasadnionych powodów na wezwanie Inspektora Pracy w rolnictwie, ulegają grzywnie, wymierzonej w drodze art. 12 dekretu z dn. 3-go stycznia 1919 r. o urządzeniu i działalności Inspekcji Pracy, względnie tych postanowień karnych, które w miejsce tego dekretu wydane zostaną, w wysokości: delegaci pracodawców do 3000 mk., delegaci pracowników do 50 mk.

Art. 5. Jeżeli nie dojdzie do zawarcia ugody w drodze, wskazanej w art. 2, Inspektor Pracy, w razie zgłoszenia przez którąkolwiek ze stron żądania rozważenia sprawy przez Komisję Rozjemczą, proponuje drugiej stronie oddanie sporu do rozstrzygnięcia powyższej Komisji. Jeżeli obie strony wyraziły zgodę na poddanie się orzeczeniu Komisji Rozjemczej, Inspektor Pracy zwołuje posiedzenie Komisji, wyznaczając miejsce i termin zebrania.

Art. 6. Komisja Rozjemcza składa się:

- 1) z pięciu przedstawicieli pracodawców;
- 2) z pięciu przedstawicieli pracowników rolnych;
- 3) z przewodniczącego, powołanego za zgodą obu stron; w razie niedojścia stron do zgody co do osoby przewodniczącego, przewodniczy wyznaczony przez Ministerstwo Pracy inspektor sąsiedniego obwodu lub specjalny delegat tegoż Ministerstwa.

W razie powołania superarbitra drogą wyborów Inspektor Pracy w rolnictwie uczestniczy na posiedzeniu Komisji Rozjemczej z głosem doradczym.

Art. 7. Jako przedstawiciele pracowników i pracodawców do Komisji Rozjemczej winny być powołane osoby, delegowane każdorazowo przez Związki Zawodowe pracowników rolnych oraz Związki Zawodowe pracodawców, o ile takowe istnieją na terenie powiatu i są zarejestrowane zgodnie z przepisami prawa. Osoby te winny mieć ukończonych lat 21.

Jeżeli na terenie powiatu działa więcej niż jeden Związek Zawodowy i jeżeli Związki Zawodowe na zebraniu u Inspektora Pracy nie dojdą do porozumienia co do wyboru przedstawicieli, ma zastosowanie art. 8 ustawy niniejszej.

Art. 8. W powiatach, gdzie niema Związków, odpowiadających wymaganiom art. 7, Komisarz Rządowy na wezwanie Inspektora Pracy w rolnictwie zarządza oddzielne wybory przedstawicieli pracowników i pracodawców. Pracodawcy i pracownicy każdej gminy wybierają po jednym delegacie na jeden rok. Wybrani w ten sposób delegaci wyłaniają na wezwanie Inspektora Pracy w rolnictwie pięciu przedstawicieli do Komisji Rozjemczej oraz takąż liczbę zastępców.

Art. 9. Prawo wyborcze czynne mają wszyscy pracownicy płci obojga, utrzymujący się z pracy najemnej w rolnictwie, leśnictwie, ogrodnictwie lub dziedzinach ściśle związanych z rolnictwem, o ile ukończyli lat 16; prawo bierne posiadają osoby, mające ukończonych lat 21. Ze strony pracodawców prawo czynne przysługuje osobom, zatrudniającym robotników wymienionych w zdaniu pierwszym artykułu niniejszego.

Art. 10. Komisje Rozjemcze są powoływane w wypadkach przewidzianych w art. 5 i urzędują do czasu rozstrzygnięcia przedłożonych im spraw. Osoby, obrane lub delegowane do Komisji Rozjemczej, nie mogą uchylać się bez dostatecznych powodów od pełnienia swych obowiązków pod groźbą grzywny, wymierzonej w drodze art. 12 dekretu z dn. 3-go stycznia 1919 r. o urządzeniu i działalności Inspekcji Pracy, względnie tych przepisów karnych, które zamiast tego dekretu wydane zostaną, w wysokości: pracownicy — do 200 mk., pracodawcy — 3.000 mk.

Art. 11. Członkowie Komisji Rozjemczej otrzymują diety i zwrot kosztów podróży w wysokości przewidzianej przez przepisy wykonawcze Ministerstwa Ochrony Pracy. Skarb Państwa pokrywa wszelkie koszty, związane z czynnościami Komisji Rozjemczych.

Art. 12. Postępowanie Komisji Rozjemczej podlega przepisom następującym:

1) Dla prawomocności zebrań Komisji jest konieczna obecność przewodniczącego oraz równej liczby przedstawicieli każdej ze stron, conajmniej po 3 z każdej strony.

2) Postępowanie sprawdzania dowodów (badanie świadków, wyjaśnienia biegłych i rzeczoznawców i t. d.) odbywa się publicznie po zawiadaniu i w obecności stron, o ile się stawiły.

3) Orzeczenia Komisji zapadają większością głosów po publicznych ustnych rozprawach stron.

4) Strony mogą bronić swych interesów bezpośrednio, przez swych delegatów (art. 2 i 3) lub pełnomocników.

5) Przewodniczący Komisji Rozjemczej ma na posiedzeniach Komisji prawa przewodniczącego na posiedzeniach sądowych.

6) Narady członków Komisji są tajne.

7) Protokoły, orzeczenia i postanowienia Komisji winny być wyłuszczone na piśmie i opatrzone podpisami członków Komisji.

8) Postępowanie jest bezpłatne.

9) Pełnomocnictwa i dokumenty, składane Komisji Rozjemczej, są wolne od opłat stemplowych.

Art. 13. Orzeczenia Komisji Rozjemczej obowiązują strony na okres czasu, przewidziany w postanowieniu Komisji. Okres ten nie może być dłuższy niż jeden rok przy uwzględnieniu zwyczajowych terminów umowy. Indywidualne umowy pracy, zawierające warunki dla pracowników mniej korzystne, niż ugoda (art. 2) lub orzeczenie Komisji Rozjemczej, są w odnośnych punktach nieważne; nieważne części umowy ulegają z mocy ustawy zastąpieniu przez odnośne części ugody lub orzeczenia.

Art. 14. Ugody (art. 2) i orzeczenia Komisji Rozjemczej stanowią podstawę dla zawarcia indywidualnych umów pracy w ten sposób, że pozostanie pracownika w majątku oznacza zawarcie indywidualnej umowy pracy na warunkach ugody lub orzeczenia. Pracodawca nie ma prawa usuwać z majątku pracownika, który zawarł ugodę albo poddał się orzeczeniu Komisji Rozjemczej.

Art. 15. Powstałe na podstawie ugody lub orzeczenia Komisji Rozjemczej umowy pracy (art. 14) podlegają ogólnym przepisom prawa cywilnego i o umowie pracy w szczególności. Niewykonanie obowiązków pociąga za sobą konsekwencje przewidziane w prawie cywilnym, w szczególności zaś w razie uznania umowy przez sąd za rozwiązaną z winy pracowników, utratę praw, wynikających z umowy, np. utratę prawa do korzystania z mieszkania, pastwiska i innych świadczeń, przewidzianych w umowie (przyczem pracownikowi muszą być zwrócone jego nakłady na uprawę oddanych mu w posiadanie gruntów); w razie rozwiązania umowy pracy z winy pracodawcy, obowiązek zapłaty pracownikowi należnego mu wynagrodzenia za cały czas, brakujący do upływu terminu umowy, przyczem do wynagrodzenia jest wliczona wartość świadczeń w naturze (mieszkanie, ordynarja, korzystanie z pastwiska, roli, ogrodu i t. p.).

Art. 16. Przepisy wykonawcze w rozwinięciu ustawy niniejszej wydaje Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z odnośnymi Ministrami.

Art. 17. Ustawa niniejsza obowiązuje od daty ogłoszenia w Dzienniku Praw.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

Minister Ochrony Pracy i Opieki Społecznej:

J. Iwanowski

U S T A W A

z dnia 8 kwietnia 1919 r.

o nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego.

Art. 1. Członkowie Sejmu Ustawodawczego nie mogą być nigdy pociągani do odpowiedzialności prawnej za swoją działalność w Sejmie lub poza Sejmem, wchodzącą w zakres wykonywania mandatu poselskiego.

Za przemówienia i odezwania się, tudzież manifestacje w Sejmie lub komisjach sejmowych odpowiadają tylko przed Sejmem podług przepisów regulaminu sejmowego.

Art. 2. Przez cały czas trwania Sejmu Ustawodawczego posłowie nie mogą być w żadnym wypadku pozbawieni wolności.

W tymże samym czasie nie wolno żadnej władzy sądowej lub administracyjnej wdrażać przeciwko nim postępowania karnego lub dyscyplinarnego bez uprzedniej zgody Sejmu.

Postępowanie karne lub dyscyplinarne, wdrożone przeciw posłowi przed uzyskaniem mandatu poselskiego, winno być na żądanie Sejmu zawieszane aż do wygaśnięcia tegoż mandatu.

Art. 3. Członkowie Sejmu Ustawodawczego, badani jako świadkowie przed sądami, władzami administracyjnymi i dyscyplinarnymi, mają prawo uchylecia się od zeznań co do faktów, które im w wykonywaniu zawodu poselskiego do wiadomości podano, jako też co do osób, od których pośrednio lub bezpośrednio wiadomość o tych faktach uzyskali.

Art. 4. Mieszkanie członków Sejmu Ustawodawczego jest nietykalne. Wkroczenie do mieszkania, rewizja domowa i zatrzymanie papierów oraz wszelakich ruchomości może mieć miejsce jedynie na podstawie nakazu władzy sądowej w tych wypadkach, w których członkowie rodziny posła, wspólnie z nim mieszkający, lub domownicy ścigani są z powodu popełnienia czynów karygodnych, i powinno być wyłącznie do tych osób ograniczone.

Art. 5. Nikt nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za zgodne z prawdą sprawozdania z jawnych obrad Sejmu i komisji sejmowych, ani też za częściowy lub zupełny przedruk tychże jawnych obrad, zgodny z urzędowym stenograficznym protokołem.

Te sprawozdania i przedruki nie podlegają konfiskacie i wolne są od cenzury.

Art. 6. Członkowie Sejmu Ustawodawczego mogą bez pozwolenia i zawiadomienia władz zwoływać zgromadzenia celem zdania sprawy z działalności sejmowej. Na tych zgromadzeniach przedstawiciele i organy władzy nie mają prawa mieszania się do obrad.

Art. 7. Listy i telegramy, wystosowane do członków Sejmu Ustawodawczego, jako też korespondencja tychże ostatnich—nie podlegają żadnej cenzurze.

Władze mogą zatrzymać tylko telegramy, których treść narusza tajemnice wojskowe i państwowe.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
Trąmpczyński

za Prezydenta Ministrów
Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

(Dz. Praw № 31 z d. 12 kwietnia 1919 r., pozycja 263).

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

w przedmiocie

wykonania amnestji

z dnia 8 lutego 1919 r.

Na zasadzie drugiego ustępu art. 5 reskryptu o amnestji z dnia 8 lutego 1919 r., zestawiam w porozumieniu z Komisją Rządzącą dla Galicji i Śląska Cieszyńskiego, tudzież Orawy i Spiszu, artykuły austriackiego Kodeksu Karnego (ogólnego i wojskowego), odpowiadające w zasadzie przestępstwom, wymienionym w art. 2 wspomnianego reskryptu o amnestji, jak następuje:

Umorzenie postępowania karnego względnie darowanie kary odnosi się do przestępstw, określonych w paragrafach 58—61 u. k. (334—338 w. u. k.) 63, 64 u. k. (339, 340 w. u. k.) 65 u. k. (341 w. u. k.) 73—75 u. k. (349—351 w. u. k.), 81 i 93 u. k. o ile dotyczą pozbawienia wolności urzędnika przy wykonywaniu lub z powodu wykonywania obowiązków służbowych, (w tym samym zakresie paragrafy 358 i 371 w. u. k.), 279—284 u. k. (531—538 w. u. k.), 285—298 u. k. (539—555 w. u. k.), 300 u. k. (556 w. u. k.), 302 u. k. (559 w. u. k.), dalej par. 5 ustawy z 27 maja 1885 № 134 Dz. p. p. tudzież przestępstwa wedle ustawy z 7 kwietnia 1870 № 43 Dz. p. p. w odniesieniu do robotników.

Warszawa, d. 10 marca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

w przedmiocie

skasowania sądu pokoju w Bugaju, w okręgu sądu okręgowego w Częstochowie.

Na mocy art. 3-go dekretu z dnia 7 lutego roku 1919 w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dziennik Praw № 14 poz. 170) zarządzam co następuje:

- 1) w okręgu sądu okręgowego w Częstochowie kasuje się z dniem 1-ym kwietnia r. 1919 sąd pokoju w Bugaju, mający siedzibę w Wieluniu, przez włączenie jego terytorjum do właściwości sądu pokoju w Wieluniu;
- 2) z chwilą skasowania sądu w Bugaju właściwość sądu pokoju w Wieluniu rozciągając się będzie na miasto Wieluń i na gminy Mierzyce, Mokrsko, Skomlin, Kurów i Wydrzyn.

Warszawa, dnia 14 marca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Szef Sekcji:
w z. *B. Chelmicki*

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

w przedmiocie

zeniesienia siedziby i zmiany nazwy sądu pokoju w Kamocinie.

Na mocy art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dziennik Praw № 14 pozycja 170) zarządzam co następuje:
z dniem 1-ym kwietnia r. 1919 siedziba sądu pokoju w Kamocinie, w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie, przeniesiona zostaje z Kamocina do Woli Kamockiej, a sąd otrzymuje nazwę „sądu pokoju w Woli Kamockiej w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie“.

Warszawa, d. 28 marca 1919 r.

Minister:
Supiński

Szef Sekcji:
Śmiarowski

OKÓLNIK № 145

**do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych
w przedmiocie**

**stosowania podwyżki dla służby niższej do funkcjonarjuszów sądów
pokoju narówni z takimiż funkcjonarjuszami sądów wyższych.**

Na skutek otrzymanych z niektórych sądów listownych i telegraficznych zapytań Ministerstwo wyjaśnia, że podwyżka dla służby niższej, o której mowa w okólniku № 141, przyznana została funkcjonarjuszom sądów pokoju narówni z takimiż funkcjonarjuszami sądów wyższych, odnośna bowiem uchwała Rady Ministrów żadnych w tym względzie ograniczeń nie zawiera.

Przy tej sposobności Ministerstwo zaleca zaniechanie nazwy „posługaczy“ i używanie nomenklatury, podług której służba niższa dzieli się na „woźnych“, „gońców starszych“ i „gońców młodszych“ (do lat 18).

Woźni i gońcy starsi winni otrzymywać pensję za miesiąc zgóry, narówni ze wszystkimi innymi funkcjonarjuszami sądowymi, gońcom zaś młodszym (nieetatowym) zarobki należy wypłacać dwa razy na miesiąc zdołu, tak jak djetarjuszom, otrzymującym płacę nie miesięczną, lecz dzienną.

Warszawa, d. 28 lutego 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Za Naczelnika Wydziału Skarbowego:
A. Neyman

OKÓLNIK № 146

**do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych
w przedmiocie**

**wyjaśnienia stosowania dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. o taksie
tymczasowej dla pisarzy hipotecznych.**

W celu uniknięcia nieporozumień przy stosowaniu dekretu z dnia 8 lutego r. b., w przedmiocie taksy tymczasowej dla pisarzy hipotecznych (Dz. Praw № 15 poz. 204), niniejszem wyjaśniam, że aż do czasu ogólnej reorganizacji urzędów hipotecznych opłaty, w taksie powyższej wskazane, winny być przez pisarzy hipotecznych, urzędujących w Warszawie i w okręgu sądu apelacyjnego lubelskiego, obracane na wynagrodzenie osób, pracujących w zarządzanych przez nich kancelariach hipotecznych, na pokry-

cie wydatków kancelaryjnych, wreszcie na swoją korzyść, jako dodatek specjalny do płac, pobieranych w myśl przepisów o wynagrodzeniu urzędników wymiaru sprawiedliwości.

Pisarze hipoteczni wszystkich innych sądów okręgu sądu apelacyjnego warszawskiego (oprócz Warszawy) pobierane przez nich na mocy powołanej taksy z dnia 8 lutego r. b. opłaty powinni przelewać w całości do kas właściwych sądów okręgowych, jako dochody skarbu państwa, stosując się do rozporządzenia Dyrektora Departamentu Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 1917 roku (Dz. Urzęd. Dep. Spr. T. R. S. K. P. № 3 poz. 9).

Wszyscy pisarze hipoteczni obowiązani są utrzymywać repertorja do zapisywania wszelkich dokonanych czynności, wydanych wypisów, odpisów, wyciągów i zaświadczeń podług załączonego wzoru.

Nadto w razie potrzeby prowadzone być mogą przez pisarzy hipotecznych księgi pomocnicze.

Repertorja i księgi pomocnicze należycie parafowane winny być przedstawiane do poświadczenia kierownikowi sądu (art. 100 tymcz. instr. og. Dz. Urz. D. S. T. R. S. K. P. № 2 poz. 4).

Warszawa, d. 4 marca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

Szef Sekcji:

w z. *B. Chelmiński*

OKÓLNIK № 147

**do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych
w przedmiocie**

obowiązujących przepisów w zakresie opłat skarbowych.

Zgodnie z wyjaśnieniem Ministerstwa Skarbu z dnia 24/II b. r. L. 11559/142/19 S. VI. w zakresie opłat skarbowych (czyli stemplowych) obowiązują obecnie na obszarze dawnego Królestwa Kongresowego następujące przepisy:

l) na obszarze b. okupacji niemieckiej:

- 1) rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z 12 listopada 1918 r. w przedmiocie tymczasowej mocy obowiązującej przepisów z zakresu prawa skarbowego na obszarze b. okupacji niemieckiej (Monitor Polski № 205);
- 2) dekret z 7 stycznia 1919 r. w przedmiocie przepisów skarbowych dla obszarów Polski, które podlegały władzy b. cesarsko-niemieckiego naczelnego dowódcy na wschodzie (Dz. Pr. № 7 poz. 104);

- 3) rozporządzenie General-Gubernatora Warszawskiego z 19 lipca 1916 r. w przedmiocie podatku stemplowego (Dz. rozp. № 40 poz. 126) ze zmianami, wynikającymi z przepisów, wymienionych w niniejszej odezwie pod 1), 6), 8) oraz 10)—14);
- 4) taryfa stemplowa, załączona do rozporządzenia, wymienionego pod 3), ogłoszona w № 40 Dz. rozp. pod poz. 127 — ze zmianami, wynikającymi z przepisów, wymienionych w niniejszej odezwie pod 1), 6), 8) oraz 10)—13);
- 5) rozporządzenie Szefa Administracji przy Gen.-Gub. Warsz. z 24-go lipca 1916 r., zawierające przepisy wykonawcze do norm, określonych pod 3) i 4) (Dz. rozp. № 40 poz. 128) — ze zmianami, wynikającymi z przepisów, wymienionych pod 7)—9) oraz 15);
- 6) art. 35 dekretu Rady Regencyjnej z 11 października 1918 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o urządach ziemskich (Dz. Pr. № 11 poz. 22);
- 7) rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z 12 listopada 1918 r., zawierające przepisy tymczasowe w przedmiocie sposobu i terminu uiszczania opłat skarbowych i podatku od darowizn oraz w sprawie sprzedaży marek stemplowych (Monitor Polski № 205) ze zmianami, wynikającymi z przepisów, wymienionych pod 8) i 9) oraz 15). Sprostowanie omyłek, zasłanych w tem rozporządzeniu, zawiera № 207 Monitora Polskiego z r. 1918; tekst poprawny wydrukowano w № 1 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu pod poz. 6;
- 8) dekret z 7 stycznia 1919 r. w przedmiocie opłat skarbowych od umów ubezpieczenia (Dz. Pr. № 7 poz. 105);
- 9) rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z 28 stycznia 1919 r. w przedmiocie marek stemplowych (Monitor Polski № 26);
- 10) art. 4 i 33 dekretu z 5 lutego 1919 r. w przedmiocie statutu Polskiego Państwowego Banku Rolnego (Dz. Pr. № 12 poz. 134);
- 11) dekret z 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw urzędowych (Dz. Pr. № 14 poz. 145);
- 12) art. 34 dekretu z 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o wywłaszczeniu przymusowym (Dz. Pr. № 14 poz. 162);
- 13) art. 6 punkt 11 i art. 7 punkt 2 statutu organizacyjnego Pocztowej Kasy Oszczędnościowej z 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. № 14 poz. 163);
- 14) art. 2 i 3 dekretu z 7 lutego 1919 r. w przedmiocie amnestji przy przekroczeniach przepisów o podatkach bezpośrednich, opłatach skarbowych oraz podatku od spadków i darowizn (Dz. Pr. № 14 poz. 191);
- 15) nadto ogłoszone zostanie w Dzienniku Praw w najbliższych dniach rozporządzenie Ministra Skarbu celem wykonania dekretu, wymienionego wyżej pod 11);

II) na obszarze b. okupacji austriacko-węgierskiej:

- 16) rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z 12 listopada 1918 r. w przedmiocie tymczasowej mocy obowiązującej przepisów z zakresu prawa skarbowego na obszarze b. okupacji austriacko-węgierskiej (Monitor Polski № 205);

- 17) prawo rosyjskie w przedmiocie opłat skarbowych, które obowiązywało w chwili ustąpienia Rosjan z obszaru dawnego Królestwa Kongresowego, w szczególności także nowela z 4 października 1914 r. (Zbiór praw i rozp. rząd. № 308 poz. 2870) (patrz rozporządzenie c. i k. General-Gubernatora wojskowego z 21 lipca 1916 r., Dz. rozp. c. i k. Generalnego Gubernatorstwa wojskowego, część XI, poz. 67) — ze zmianami, wynikającymi z postanowień, wymienionych niżej pod 18) i 19);
  - 18) rozporządzenie c. i k. General-Gubernatora wojskowego z 27 sierpnia 1918 r. dotyczące ustanowienia państwowych podatków, innych opłat i kar w walucie koronowej (Dz. rozp. c. i k. Zarządu wojskowego w Polsce, część XVI, poz. 53). Sprostowanie omyłek, zasłanych w tem rozporządzeniu, zawiera obwieszczenie z 26 września 1918 r., umieszczone w części XX Dziennika rozp. c. i k. Zarządu wojskowego w Polsce, na str. 8;
  - 19) przepisy, wymienione wyżej pod 6) i 7) oraz 10) — 15).
- Komunikując powyższe przepisy obowiązujące co do opłat skarbowych, przypominam okólnik Ministerstwa Sprawiedliwości z 2/I 1919 r. № 129 co do obowiązku ścisłego pobierania opłat stemplowych, spoczywającego na wszystkich organach polskiej władzy państwowej.

Warszawa, d. 12 marca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Naczelnik Wydziału Skarbowego:
A. Neyman

OKÓLNIK № 149

do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych w przedmiocie parafowania i zaświadczenia ksiąg kasowych.

Okólnikiem № 120, rozesłanym w dniu 26 listopada r. ub., prezesi sądów apelacyjnych i okręgowych upoważnieni zostali do zamawiania potrzebnych im ksiąg i druków na miejscu bądź też w drukarni państwowej w Warszawie.

Zarządzenie powyższe pociąga za sobą konieczność odpowiedniego zmodyfikowania art. 14 tym. przepisów kasowych (Dz. Urz. № 1) co do poświadczania ksiąg kasowych przez sekcję finansową b. Departamentu Sprawiedliwości.

Ze względu na trudności, z jakimi połączone byłoby w praktyce przesyłanie wydziałowi skarbowemu Ministerstwa do parafowania każdej księgi rachunkowej, zamówionej i wykonanej na prowincji, — Ministerstwo poleca, aby od dnia otrzymania niniejszego okólnika wszystkie księgi kasowe, podlegające obowiązkowi parafowania, zarówno przeznaczone dla sądów

apelacyjnych i okręgowych, jak i dla wchodzących w skład danego okręgu sądów pokoju, parafowane były na miejscu i poświadczane przez prezesa odpowiedniego sądu lub osobę do tej czynności upoważnioną.

Parafowanie i zaświadczenie ksiąg kasowych oraz prowadzenie kontroli tychże ksiąg winno się odbywać zgodnie z załączoną instrukcją.

Warszawa, d. 14 marca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

Naczelnik Wydziału Skarbowego:

A. Neyman

INSTRUKCJA

w przedmiocie parafowania i zaświadczenia ksiąg kasowych.

Art. 1. Obowiązkowi parafowania podlegają:

- 1) księga kontroli depozytów (wzór 9),
- 2) dziennik przychodów (wzór 3 i 4),
- 3) dziennik rozchodów (wzór 13 i 14),
- 4) księga kontroli awizacji pocztowych (wzór 5),
- 5) księga inwentarzowa (wzór 16),
- 6) księga poboru kar i zaległych kosztów (wzór 6),
- 7) księga kasowa,
- 8) ogólna księga kontowa,
- 9) księga pokwitowań (wzór 2),
- 10) asygnarjusz (wzór 12).

Art. 2. Wszystkie księgi kasowe winny być w drukarni przenie-numerowane. Prawidłowość numeracji stwierdza na ostatniej stronie prezes sądu lub osoba przezeń do tej czynności upoważniona podpisem swoim oraz pieczęcią urzędową. W poświadczeniu winien być wyszczególniony sąd, do użytku którego księga została oddana, oraz przeznaczenie danej księgi. Na tytułowej karcie każdej rozpoczynanej księgi winna być wypisana cyfra rzymska, oznaczająca jej numer kolejny, przyczem dla każdego typu ksiąg należy prowadzić oddzielną numerację, kładąc numery wedle kolejnego porządku dopiero za chwilą oddania odnośnej księgi do użytku sądu.

Księgi wyszczególnione w art. 1 od 1—8 włącznie winny być nadto na grzbiecie przesznurowane, a końce sznurów przymocowane na ostatniej stronie za pomocą pieczęci.

Art. 3. Dla utrzymania ewidencji znajdujących się w sądach okręgowych i przeznaczonych do użytku sądów ksiąg kasowych winna być założona przy sądach okręgowych kontrola tychże ksiąg.

W kontroli tej w rubryce „przyjęto“ ma być zapisany każdy nakład ksiąg, zaś w rubryce „wydano“ mają być wyszczególnione księgi, oddane do użytku każdego sądu okręgowego i sądu pokoju. Na każdy typ księgi kasowej winna być otwarta osobna karta w księdze kontroli. Przy końcu miesiąca należy zesaldować pozycje w obydwu rubrykach i wyprowadzić resztę jako pozostałość na następnym miesiąc.

W sądach okręgowych, w których księga kontroli ksiąg kasowych już zaprowadzoną została i prowadzi się łącznie z kontrolą innych ksiąg kancelaryjnych i druków, może i nadal ta łączna kontrola wszystkich ksiąg i druków być prowadzoną z zastrzeżeniem, aby kontrola ksiąg kasowych była szczególnie dokładną i ścisłą. Pożądaniem jest przecie, aby przy sposobności zamknięcia prowadzonej dotąd łącznie kontroli ksiąg, kontrola ksiąg kasowych była wydzieloną i nadal oddzielnie prowadzoną.

Dla utrzymania ewidencji, jakie księgi kasowe przesłano danemu sądowi pokoju, należy prowadzić kontrolę sądów, wpisując do niej każdy rodzaj przesłanych ksiąg kasowych. Kontrola ta winna być prowadzona w ten sposób, aby dla każdego sądu przeznaczona była osobna stronica, na której notować należy w 1-ej rubryce datę wysłania, w 2-ej — rodzaj księgi, w 3-ej — cyfrę rzymską, oznaczającą numery kolejne ksiąg przesłanych, w 4-ej — datę potwierdzenia odbioru.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

Naczelnik Wydziału Skarbowego:

A. Neyman

OKÓLNIK № 151

do Panów Prezesów sądów okręgowych

w przedmiocie

przestrzegania przez sądy przy działach gruntów dogodnego podziału nieruchomości.

Z otrzymanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości wiadomości wynika, iż zdarzają się często wysoce niepożądane z gospodarczego względu i nieprawidłowe działy gruntów między współwłaścicielami, mianowicie nie są zachowywane przy działach na gruncie pewne niezbędne proporcje między długością i szerokością poszczególnych parceli gruntowych. Tak, np., zdarzył się wypadek, że w drodze działów pewien rolnik otrzymał parcelę gruntu, mającą wiorstę długości, a zaledwie 3 łokcie szerokości i nie mógł się pobudować na tym przyznanym sobie gruncie.

Wobec tego proszę Panów Prezesów o zwrócenie uwagi podwładnych im sądów pokoju, iżby przy podziałach gruntów sądy przestrzegały, o ile to tylko możebne, dogodnego podziału nieruchomości (art. 827 Kod. Cyw.) i unikały, o ile możności, rozdrabniania dziedzin i niepożądanego dzielenia jednostek gospodarczych (art. 832 K. C.), w szczególności zaś, żeby zachowywały przy działach możliwie dogodną proporcję między długością a szerokością poszczególnych parceli gruntowych.

Przytem Ministerstwo Sprawiedliwości przypomina, iż, w myśl dotąd obowiązującego art. 15 przepisów o trybie zbywania, wydzierżawiania i oddawania w zastaw osad i gruntów włościańskich, przy sprzedaży gruntów włościańskich i innych i zawieraniu wszelkiego rodzaju aktów do nich odnoszących się, oprócz umów dzierżawnych, wzmiankowane grunta mogą

być dzielone na części pod następującymi warunkami: a) ażeby pozostająca przy osadzie właściciela przestrzeń gruntu wynosiła najmniej 6 morgów miary nowopolskiej; b) aby każda część, na którą grunt się dzieli, sama w sobie, albo w połączeniu z gruntem sąsiednim osoby, w której posiadanie przechodzi, zawierała w sobie najmniej taką przestrzeń.

Warszawa, d. 27 marca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Szef Sekcji:
Müller

OKÓLNIK № 153

do Panów Prezesów sądów okręgowych w okręgu sądu
apelacyjnego w Warszawie
w przedmiocie
rejestracji firm.

Zgodnie z art. 11 obecnie obowiązujących przepisów o rejestrze firmowym i o firmach (Dziennik rozporządzeń byłego Gen.-Gub. Warszaw. № 58 poz. 227) i art. 24 dekretu o rejestrze handlowym z dn. 7 lutego 1919 r. (Dz. Praw № 14 1919 r.) do firmy handlującego jednoosobowo nie wolno dołączać dodatków, oznaczających spółkę lub mogących wprowadzić w błąd co do przedmiotu albo zakresu przedsiębiorstwa lub stosunków jego właściciela; dozwolone są jedynie dodatki, mające na celu odróżnienie od innych osób lub przedsiębiorstw.

Zakaz używania dodatków, wprowadzających w błąd co do przedmiotu i zakresu przedsiębiorstwa lub stosunków właściciela odnosi się również do spółek handlowych.

Nie wolno przeto używać w firmie wyrażenia „Dom handlowy”, jeżeli zakres przedsiębiorstwa do tego nie upoważnia; nie wolno też używać wyrażań, mających na celu wskazanie na rzekomą narodowość spółki, na przykład: „amerykański dom handlowy”, jeżeli dodatek ten nie jest usprawiedliwiony rzeczywistymi stosunkami wspólników, ich narodowością lub miejscem znajdowania się bądź zarządu spółki, bądź zakładu głównego przedsiębiorstwa i t. p.

Baczyć przeto należy, by przy rejestrowaniu nowych firm lub przy zmianie brzmienia firm dotychczasowych wymienione dodatki nie były dopuszczane.

Wreszcie należy zachować umiarkowanie i ostrożność przy dopuszczaniu do zarejestrowania wraz z firmą dodatku, oznaczającego polskość danego przedsiębiorstwa, naprz. „polski dom handlowy NN”, „polska fabryka” i t. p. i nie dopuszczać go, gdy zachodzi obawa, że właściciel lub właścici-

ciele danej firmy, ze względu na ich dotychczasową działalność, mogą się przyczynić do niepożądanego obniżenia opinii o poziomie moralnym i wartości kupiectwa polskiego.

Warszawa, d. 31 marca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Szef Sekcji:
Müller

OKÓLNIK № 154

do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych
w przedmiocie

wypłat poborów urzędnikom, przenoszonym w środku miesiąca
z jednego okręgu sądowego do drugiego.

Przy przenoszeniu urzędników w środku miesiąca z jednego okręgu sądowego do drugiego wynikają częstokroć kwestje co do wypłaty pensji oraz rozrachunków z tego tytułu między sądami.

W celu uregulowania tej sprawy, zalecam stosowanie zasady, iż pensje, pobrane przez urzędników, przenoszonych w środku miesiąca z jednego okręgu sądowego do drugiego, nie mają być zwracane sądowni, do którego urzędnik był zaliczony, przez sąd, do którego nastąpiło przeniesienie. Na przyszłość wypłata poborów w tym ostatnim sądzie ma się odbywać dopiero od pierwszego następnego miesiąca. Dotyczy to również wypadków przeniesienia urzędników ze służby w Wymiarze Sprawiedliwości do Ministerstwa i odwrotnie.

Przy przeniesieniu połączonym z podwyższeniem urzędnikowi płacy, na miejscu nowego urzędowania będzie dopłacona urzędnikowi różnica płacy, poczynając od daty objęcia nowego urzędu.

Wydatki, związane z podwójną wypłatą poborów za okres, za któryby otrzymali wynagrodzenie ustępujący urzędnik i nowomianowany, pokrywać należy z pozostałości budżetowych na płacach składu osobowego. Dla uniknięcia jednak tych podwójnych wypłat należy, o ile możliwości, przyjmować nowych urzędników od pierwszego każdego miesiąca.

W celu uniknięcia pomyłek lub niedokładności w wypłatach poborów, urzędnik, przeniesiony z jednego okręgu sądowego do drugiego, otrzymywać winien od prezesa sądu okręgowego, do którego był zaliczony, zaświadczenie, stwierdzające za jaki czas i w jakiej wysokości wypłacone mu zostały pobory, jakie otrzymał zaliczki i t. p. Zaświadczenia takie mają być również wydawane przebywającym na urlopie urzędnikom, gdy ci ostatni pragną otrzymać należne im pobory poza miejscem swego stałego urzędowania (np. z Centralnej Kasy Państwowej).

Wyjątek od zasady unikania rozrachunków między sądami stanowią wypadki translokacji z urzędu. W wypadkach tych jednocześnie z zawiadomieniem o translokacji sąd, w którym dany urzędnik dotychczas był zatrudniony, otrzyma polecenie wypłacenia mu indemnizacji, przewidzianej w art. 33 przepisów o wynagrodzeniu, suma ta jednak będzie w każdym wypadku przekazana za pośrednictwem Centralnej Kasy Państwowej, jednocześnie zaś obciążone zostanie konto tego sądu, do którego urzędnik przeniesiony zostaje.

Drobne koszty podróży, bilety kolejowe i t. p., których wysokość nie może być zgóry ściśle obliczona, urzędnik może polikwidować po przybyciu na miejsce nowego urzędowania i otrzymać je bezpośrednio na zasadzie decyzji prezesa odnośnego sądu.

Warszawa, d. 28 marca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Naczelnik Wydziału Skarbowego:
Neyman

OKÓLNIK № 155

do Panów Prezesów sądów okręgowych

w przedmiocie

propagowania Polskiej Pożyczki Państwowej.

Obrona granic naszego Państwa, potrzeba organizacji wszystkich gałęzi administracji państwowej, wskrzeszenia życia ekonomicznego i społecznego wymaga należytego wyposażenia Skarbu Państwa, dostarczenia mu środków i funduszy, przy pomocy których najniezbędniejsze wydatki mogłyby być pokryte. Rzeczą jest niemożliwą, aby w młodem, zaledwie dopiero tworzącym się Państwie Polskiem wszelkie na powyższe cele w państwach już zorganizowanych przeznaczone środki, jako to: podatki, opłaty, daniny etc., były już teraz płynne i aby system ich pobierania był już tak wzorowo uregulowany, by z tych źródeł czerpane być mogły dochody na pokrycie wszelkich wydatków państwowych.

Wobec tego jest obowiązkiem ogółu obywateli Państwa Polskiego nieść Państwu swemu pomoc wedle sił i możliwości i przyczyniać się w ten sposób do patriotycznego zadania założenia fundamentów silnej i wielkiej Ojczyzny.

Nasz byt i szanse naszego rozwoju zależne są od spełnienia dziś tego obowiązku.

Propagowanie we wszystkich warstwach naszego społeczeństwa w jak-najszerzej mierze Polskiej Pożyczki Państwowej będzie jednym z niewątpliwych środków, do tego celu zmierzających.

Wydział propagandy tej pożyczki, urzędujący z ramienia Ministerstwa Skarbu, stwarza na prowincjach Komitety, których zadaniem jest propago-

wanie pożyczki państwowej, zbieranie subskrypcji, ułatwianie nabywania asygnat. Praca może wydać pożądane owoce tylko wtedy, jeżeli wszystkie czynniki państwowe będą tym Komitetom udzielały swej pomocy, ułatwiając urzędowanie ich funkcjonarjuszom i współdziałając przy pracy zakładania tych Komitetów.

Wydział propagandy Polskiej Pożyczki Państwowej odniósł się do wszystkich władz centralnych o gorące poparcie Komitetów przy spełnianiu ich wzniesłego zadania.

Odwołując się do patriotycznej działalności na czele stojących urzędników, proszę Pana Prezesa, by podjęta przez Wydział propagandy Polskiej Pożyczki Państwowej inicjatywę wedle możliwości zechciał protegować, tak swym osobistym wpływem, jako też przez wszystkich podwładnych sobie urzędników, pomnąc, że tylko przy solidarnem współdziałaniu wszystkich do tego powołanych czynników można się spodziewać obfitych rezultatów tej wdzięcznej pracy.

Przypominam przytem, że wszelkie wadja, kaucje, fundusze osób, zostających pod opieką i kuratelą, tudzież kapitały fundacyjne kościelne należy, ile możliwości, składać w asygnatach Polskiej Pożyczki Państwowej, które w myśl ustawy z 7 marca 1919 r., Dz. Pr. № 23, posiadają bezpieczeństwo pupilarne.

Cennym materiałem dla Wydziału propagandy, który zamierza zebrać daty dotyczące działalności władz państwowych przy propagandzie tej pożyczki, będzie sprawozdanie Pana Prezesa o rezultatach jego usiłowań w tym przedmiocie. Sprawozdanie takie zechce zatem p. Prezes mi w swoim czasie przedłożyć, celem zakomunikowania go Wydziałowi propagandy Polskiej Pożyczki Państwowej.

Warszawa, d. 9 kwietnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Referent:
Dr. Sander

RUCH SŁUŻBOWY.

ZAMIANOWANI.

Na zasadzie art. 7 dekretu o najwyższej władzy reprezentacyjnej Republiki Polskiej (Dz. Praw, rok 1918, № 17 poz. 41) zostali przez **Naczelnika Państwa zamianowani:**

- Kazimierz Marowski, szef sekcji w Ministerstwie Sprawiedliwości—prokuratorem przy Sądzie Najwyższym;
- Władysław Müller—szefem sekcji ustawodawczej w Ministerstwie Sprawiedliwości;
- Dr. Emil-Stanisław Rappaport, sędzia sądu apelacyjnego w Warszawie—sędzią Sądu Najwyższego;
- Aleksander Półkocic-Wolski—sędzią Sądu Najwyższego;

Stanisław Wyrobek — szefem sekcji administracyjnej w Ministerstwie Sprawiedliwości;
 Stanisław Giżycki—prokuratorem przy sądzie okręgowym w Suwałkach;
 Witold de Michelis, podprokurator przy sądzie okręgowym w Warszawie—prokuratorem przy sądzie okręgowym w Radomiu;
 Franciszek Niedabyłski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Warszawie—prokuratorem przy sądzie okręgowym w Siedlcach;
 Marcelli Bacciarelli, sędzia pokoju w Łodzi—sędzią sądu okręgowego w Kaliszu;
 Stanisław Baranowski — podprokuratorem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie;
 Wacław Beczkowicz, wiceprezes sądu okręgowego w Siedlcach — prezesem sądu okręgowego w Siedlcach;
 Kalikst Chojnacki—sędzią sądu okręgowego w Suwałkach;
 Władysław Dickstein, podprokurator przy sądzie okręgowym w Łodzi — sędzią sądu okręgowego w Łodzi;
 Jan Duda, sędzia śledczy sądu okręgowego w Warszawie, z siedzibą w Mińsku Mazowieckim—sędzią sądu okręgowego w Warszawie;
 Franciszek Falkiewicz, podprokurator przy sądzie apelacyjnym w Lublinie—sędzią sądu apel. w Lublinie;
 Jan Iżycki—sędzią sądu okręgowego w Suwałkach;
 Marjan Krassowski, sędzia sądu apelacyjnego w Lublinie—wiceprezesem sądu apelacyjnego w Lublinie;
 Aleksander Makowski, sędzia śledczy w Kolnie — sędzią sądu okręgowego w Łomży;
 Antoni Naumowicz—sędzią sądu okręgowego w Suwałkach;
 Walery Roman, podprokurator przy Sądzie Najwyższym — prezesem sądu okręgowego w Suwałkach;
 Kazimierz Skotnicki—sędzią sądu okręgowego w Lublinie;
 Józef Słomczyński, sędzia sądu okręgowego w Siedlcach — wiceprezesem sądu okręgowego w Siedlcach;
 Stanisław Stokłosa, sędzia sądu okręgowego w Lublinie—sędzią sądu apelacyjnego w Lublinie;
 Włodzimierz Sztajer—sędzią sądu okręgowego w Białej;
 Marjan Terpiłowski, prokurator przy sądzie okręgowym w Siedlcach—sędzią sądu apelacyjnego w Warszawie;
 Antoni Wyrzykowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Radomiu—sędzią sądu okręgowego w Suwałkach;
 Czesław Zaorski—sędzią sądu okręgowego w Warszawie.

Na zasadzie art. 32 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelnich, zostali w **Ministerstwie Sprawiedliwości zamianowani**:

Bohdan Chelmiński, radca ministerjalny w Ministerstwie Sprawiedliwości — naczelnikiem wydziału osobowego sekcji służbowej;
 Dr. Włodzimierz Dbałowski—naczelnikiem wydziału;
 Jan Morawski—naczelnikiem wydziału organizacyjnego sekcji służbowej;
 Antoni Neyman, radca ministerjalny—naczelnikiem wydziału skarbowego;
 Jan Zakrzewski, radca ministerjalny w Ministerstwie Sprawiedliwości — naczelnikiem wydziału, delegowanym do sekcji więziennej;
 Aleksy-Wiktor Chrzanoski, starszy referent w Ministerstwie Sprawiedliwości—radcą ministerjalnym;
 Bohdan Dzieciołowski, starszy referent—radcą ministerjalnym;

Marjan Janowski, starszy referent—radcą ministerjalnym;
 Jan Namitkiewicz, sędzia sądu okręgowego w Warszawie — radcą ministerjalnym;
 Dr. Zygmunt Przybyłski—radcą ministerjalnym;
 Władysław Gantner, sędzia sądu okręgowego w Kaliszu — starszym referentem;
 Karol Grymiński, referent—starszym referentem;
 Lucjan Jaxą Maleszewski—starszym referentem;
 Otton Missuna—starszym referentem;
 Dr. Witold Prądyński—starszym referentem;
 Włodzimierz Szmidt, referent—starszym referentem;
 Stanisław Pobóg Warmcki—starszym referentem;
 Eugenjusz-Bolesław Wilczek—starszym referentem;
 Dr. Karol Zakrzeński—starszym referentem;
 Leopold Żaryn, referent—starszym referentem;
 Kazimierz Komierowski — sędzia śledczy sądu okręgowego w Warszawie — referentem;
 Stanisław Moksiewicz—referentem;
 Józef Moldenhawer, pomocnik referenta—referentem;
 Stefan Trentowski—referentem;
 Mieczysław Witkowski—referentem;
 Aleksander Iżycki, zastępca naczelnika rachuby—naczelnikiem rachuby;
 Dr. Otto Sander—naczelnikiem rachuby;
 Aureli Chelmiński—zastępcą naczelnika rachuby;
 Teodozjusz Raczyński—zastępcą naczelnika rachuby;
 Edward Szulc—zastępcą naczelnika rachuby;
 Stefanja Ciechomska—pomocnicą referenta;
 Mieczysław Mościcki, kancelista w Ministerstwie Sprawiedliwości—pomocnikiem referenta;
 Antonina Opielińska, sekretarka—pomocnicą referenta;
 Marja Węglewska, sekretarka—zastępcą naczelnika kancelarii;
 Bronisław Popiel—kontrolerem;
 Ignacy Zugajewski, podsekretarz—kontrolerem;
 Stefanja Glisczyńska, podsekretarka—sekretarką;
 Marja Gronkiewiczowa, starsza kancelistka—sekretarką;
 Wacław Patocki—sekretarzem;
 Janina Puchalska, podsekretarka—sekretarką;
 Aleksander Rudnicki, podsekretarz—sekretarzem;
 Jan Prus Sochaczewski—sekretarzem;
 Felicja Wasiłowska—sekretarką;
 Janina Wilczyńska, starsza kancelistka—sekretarką;
 Hanna Znatowiczówna, starsza kancelistka—sekretarką;
 Wacław Antoniewicz—starszym rachmistrzem;
 Kazimierz Barszczewicz, starszy kancelista—starszym rachmistrzem.

Na zasadzie art. 33 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnich, zostali przez **Ministra Sprawiedliwości zamianowani**:

Juljusz Arnold, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — sędzią śledczym sądu okręgowego w Łodzi, z siedzibą w Pabjanicach;
 Zygmunt Brusznicki, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie — sędzią śledczym sądu okręgowego w Kielcach, z siedzibą w Pińczowie;

Tomasz Chabowski—sędzią śledczym sądu okręgowego w Łomży, z siedzibą w Szczuczynie;
Edward Długosz, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — sędzią śledczym sądu okręgowego w Łowiczu, z siedzibą w Skierniewicach;
Lucjan Gierowski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie—sędzią śledczym sądu okręgowego w Kielcach, z siedzibą w Jędrzejowie;
Antoni Zaranek Horbowski—sędzią śledczym sądu okręgowego w Radomiu, z siedzibą w Opatowie;
Dr. Zygmunt Jasiński—sędzią śledczym sądu okręgowego w Kielcach, z siedzibą w Miechowie;
Antoni Kaszewski—sędzią śledczym sądu okręgowego w Radomiu, z siedzibą w Zwoleniu;
Zygmunt Olszewski—sędzią śledczym sądu okręgowego w Suwałkach, z siedzibą w Augustowie;
Józef Ostruszka, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie—sędzią śledczym sądu okręgowego w Piotrkowie, z siedzibą w Dąbrowie Górniczej;
Adolf Paradista, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie—sędzią śledczym sądu okręgowego w Kielcach, z siedzibą w Miechowie;
Stanisław Piliczewski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — sędzią śledczym sądu okręgowego w Kaliszu, z siedzibą w Zduńskiej Woli;
Franciszek Reklajtys—sędzią śledczym sądu okręgowego w Suwałkach, z siedzibą w Suwałkach;
Jan Różycki, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie — sędzią śledczym sądu okręgowego w Piotrkowie, z siedzibą w Piotrkowie;
Edward Suchański, aplikant przy sądzie okręgowym w Radomiu — sędzią śledczym sądu okręgowego w Radomiu, z siedzibą w Radomiu;
Konstanty Szyszko—sędzią śledczym sądu okręgowego w Łomży, z siedzibą w Ostrołęce;
Józef Turyn — sędzią śledczym sądu okręgowego w Piotrkowie, z siedzibą w Dąbrowie Górniczej;
Władysław Weber—sędzią śledczym sądu okręgowego w Siedlcach, z siedzibą w Sokołowie;
Stefan-Stanisław-Karol Zabłocki — sędzią śledczym sądu okręgowego w Częstochowie, z siedzibą w Częstochowie;
Józef Bartoszek—sędzią pokoju w Bolesławcu (okr. sąd. Częstochowski);
Józef Białaszewicz—sędzią pokoju w Suwałkach, okrąg wiejski;
Stanisław-Adolf Blenau, sekretarz w Ministerstwie Sprawiedliwości — sędzią pokoju w Otwocku (okr. sąd. Warszawski);
Ignacy Breslauer—sędzią pokoju w Tyńcu (okr. sąd. Kaliski);
Witosław Cichocki—sędzią pokoju w Płocku, okrąg wiejski;
Michał Dajnowski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — sędzią pokoju II okręgu m. Suwałk;
Franciszek Franczak, sekretarz sądu pokoju w Krasnosielcu—sędzią pokoju w Wisznicach (okr. sąd. Białski);
Karol Gantner—sędzią pokoju w Krepie-Kościelnej (okr. sąd. Radomski);
Bronisław Jankiewicz, komornik przy sądzie okręgowym w Piotrkowie—sędzią pokoju w Działoszynie (okr. sąd. Piotrkowski);
Stanisław Kaliszek—sędzią pokoju w Żelechowie (okr. sąd. Siedlecki);
Stanisław Koziciński—sędzią pokoju w Rypinie (okr. sąd. Płocki);
Kazimierz Kozłowski — sędzią pokoju I okręgu w Dąbrowie Górniczej (okr. sąd. Piotrkowski);
Zygmunt Lesiewicz—sędzią pokoju w Wizajnach (okr. sąd. Suwalski);
Antoni Leśkiewicz—sędzią pokoju w Sztabinie (okr. sąd. Suwalski);

Franciszek May—sędzią pokoju w Bobrownikach (okr. sąd. Płocki);
Bolesław Mazowiecki—sędzią pokoju w Bielsku (okr. sąd. Płocki);
Jakób Milewski—sędzią pokoju w Wawrze (okr. sąd. Warszawski);
Józef Nieciński—sędzią pokoju w Sejnach, okrąg miejski (okr. sąd. Suwalski);
Antoni Paprocki—sędzią pokoju w Babiaku (okr. sąd. Kaliski);
Artur Reisky—sędzią pokoju w Drzewicy (okr. sąd. Radomski);
Edmund Rylski—sędzią pokoju w Filipowie (okr. sąd. Suwalski);
Teofil-Józef Sawicki—sędzią pokoju III okręgu m. Częstochowy;
Kazimierz Sieklucki—sędzią pokoju w Żółkiewce (okr. sąd. Lubelski);
Jan Siemaszko—sędzią pokoju w Seceminie (okr. sąd. Kielecki);
Bolesław Stankiewicz — sędzią pokoju m. st. Warszawy, delegowanym do VI okręgu;
Ignacy Syski—sędzią pokoju w Dobrzyniu nad Wisłą (okr. sąd. Płocki);
Adam Trębicki—sędzią pokoju w Łukowie, okrąg wiejski, (okr. sąd. Siedlecki);
Mieczysław Wierzbicki—sędzią pokoju w Białej-Rawskiej (okr. sąd. Łowicki);
Cyprjan Zahorski—sędzią pokoju I okręgu m. Suwałk;
Leopold Zatręb—sędzią pokoju w Augustowie, okrąg wiejski, (okr. sąd. Suwalski);
Jan Zglinicki—sędzią pokoju w Wyszogrodzie (okr. sąd. Płocki).

Na zasadzie art. 21 przepisów tymczasowych o urządzeniu sądownictwa w Państwie Polskiem zostali przez **Ministra Sprawiedliwości zamianowani:**

Stefan-Marjan Baranowski—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Lublinie;
Władysław Czapiński, sędzia śledczy sądu okręgowego w Siedlcach — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Białej, z delegacją do Włocławka;
Lucjan Czarnecki, sędzia pokoju w Piotrkowie—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Łodzi;
Marjan Cybulski—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Suwałkach;
Eugenjusz Karpowicz, podsekretarz sądu okręgowego w Warszawie — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Częstochowie;
Pius Łuczaj, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Siedlcach;
Witold Niedźwiedzki, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Radomiu;
Stanisław Pliszczynski—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Łodzi;
Edward Rettinger—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Lublinie;
Karol Russocki—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Suwałkach;
Gustaw Słupnicki—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Radomiu;
Józef Sokołowski—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Łodzi;
Jan-Kazimierz Wiśniewski—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Kaliszu;
Antoni Baykowski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie;
Janusz Leszczyk Biegański— „ „ „ „ „ „
Wacław Bitner — „ „ „ „ „ „
Mieczysław Dobryzki — „ „ „ „ „ „
Aleksander Endelman — „ „ „ „ „ „
Ignacy Ettinger, sekretarz urzędu prokuratorskiego przy sądzie apelacyjnym w Warszawie—aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
Grzegorz Glass — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
Józef Goldberg — „ „ „ „ „ „
Nikodem-Stanisław Goldsztein— „ „ „ „ „ „

Zygmunt Kaczorowski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
 Tytus Kaun — „ „ „ „ „ Lublinie;
 Henryk Kles — „ „ „ „ „ Warszawie;
 Jerzy Dołęga-Kowalewski — „ „ „ „ „ „
 Józef-Feliks Kunstfeld — „ „ „ „ „ Lublinie;
 Edgar-Piotr Lisiewicz — „ „ „ „ „ „
 Antoni Niklewicz — „ „ „ „ „ Warszawie;
 Edward Przybylski — „ „ „ „ „ Lublinie;
 Romuald Reinhardt — „ „ „ „ „ Warszawie;
 Konstanty Rzepiński — „ „ „ „ „ „
 Edmund Sobolewski — „ „ „ „ „ „
 Józef Sopoćko — „ „ „ „ „ „
 Władysław Strzałko — „ „ „ „ „ „
 Władysław-Józef Szatensztejn — „ „ „ „ „ „
 Alfred vel Ejzyk Szwarz — „ „ „ „ „ „
 Stefan Szydłowski — „ „ „ „ „ „
 Bronisław Tatariewicz — „ „ „ „ „ „
 Teodor Wituński — „ „ „ „ „ „
 Stanisław Zdzitowiecki — „ „ „ „ „ Lublinie;
 Tadeusz Zylber — sekretarz Sądu Najwyższego — naczelnym sekretarzem Sądu Najwyższego;
 Marjan Hryniewicz, podsekretarz Sądu Najwyższego — sekretarzem Sądu Najwyższego;
 Jan Plinkiewicz, podsekretarz Sądu Najwyższego — sekretarzem Sądu Najwyższego;
 Eugenjusz Mierzwiński, starszy kancelista sądu apelacyjnego w Warszawie — sekretarzem sądu apelacyjnego w Warszawie;
 Wincenty Ciepłiński — sekretarzem sądu okręgowego w Białej;
 Józef Penczyłło — sekretarzem sądu okręgowego w Suwałkach;
 Teodor Rędziejowski — sekretarzem sądu okręgowego w Warszawie;
 Cyprjan-Jan Ryszkiewicz — sekretarzem sądu okręgowego w Suwałkach;
 Alfons Sienkiewicz — sekretarzem sądu okręgowego w Suwałkach;
 Roman Cyrjak Karski, sekretarz sądu okręgowego w Kaliszu — starszym skarbnikiem sądu okręgowego w Kaliszu;
 Michał Chełmiński — starszym rachmistrzem sądu okręgowego w Suwałkach;
 Konstanty Fułek — starszym rachmistrzem sądu okręgowego w Piotrkowie;
 Jan Andrzejewski, sędzia pokoju w Łodzi — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Łodzi;
 Paweł Brodowski — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Częstochowie;
 Henryk Dąbrowski — notariusz przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Warszawie — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Warszawie;
 Stanisław Drozdowski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju we Włodawie (okr. sąd. Bialski), z siedzibą w Parczewie;
 Jan Guliński — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Międzyrzeczu (okr. sąd. Bialski);
 Karol Hettlinger, notariusz przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Warszawie — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Warszawie;
 Władysław Jeżewski — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Łodzi;

Leon Kałwajć — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Suwałkach;
 Apolinary Karnawalski — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Łodzi, na Bałutach;
 Witold-Kazimierz Krasuski — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Radzynie (okr. sąd. Bialski);
 Jan Krzemieniewski — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Łodzi;
 Bronisław Lisowski — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Łodzi;
 Anatol Radliński — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Suwałkach;
 Antoni Stembrowicz, sekretarz sądu okręgowego w Warszawie — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Grodzisku (okr. sąd. Warszawski), z siedzibą w Błoniu;
 Władysław-Jakób Sudra — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Siedlcach;
 Wincenty Świetliński, sędzia sądu okręgowego w Siedlcach — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju we Włodawie (okr. sąd. Bialski);
 Edmund Uszyński — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Łukowie (okr. sąd. Siedlecki);
 Bohdan Wędrychowski — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Białej Podlaskiej;
 Józef Bieliński — pisarzem hipotecznym powiatowym w Sokołowie (okr. sąd. Siedlecki);
 Bronisław Biłowicki — pisarzem hipotecznym przy wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Kielcach;
 Jan Bohaty — pisarzem hipotecznym powiatowym w Nieszawie (okr. sąd. Włocławski);
 Zdzisław Domański — pisarzem hipotecznym powiatowym w Tomaszowie (okr. sąd. Zamojski);
 Władysław Gałzka — pisarzem hipotecznym powiatowym w Brzezinach (okr. sąd. Łódzki);
 Jan Kassakajtis — pisarzem hipotecznym przy wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Suwałkach;
 Bronisław Konarski — pisarzem hipotecznym powiatowym w Makowie (okr. sąd. Mławski);
 Antoni Marjewski — pisarzem hipotecznym powiatowym w Miechowie (okr. sąd. Kielecki);
 Jan Niewiadomski — pisarzem hipotecznym powiatowym w Łasku (okr. sąd. Łódzki);
 Andrzej Rowiński — pisarzem hipotecznym powiatowym w Grodzisku (okr. sąd. Warszawski);
 Józef Ilinicz-Seidel — pisarzem hipotecznym powiatowym w Łęczycy (okr. sąd. Łódzki);
 Bolesław Symonowicz vel Szymonowicz — pisarzem hipotecznym powiatowym w Suwałkach;
 Władysław Śluskowski — pisarzem hipotecznym powiatowym w Garwolinie (okr. sąd. Siedlecki);
 Roman Świtalski, sekretarz sądu pokoju w Lipnie — pisarzem hipotecznym powiatowym w Lipnie (okr. sąd. Płocki);

Wincenty Wintoch—pisarzem hipotecznym powiatowym w Węgrowie (okr. sąd. Siedlecki);
 Aleksander Zuchmantowicz—pisarzem hipotecznym powiatowym w Siedlcach;
 Józef-Justyn Chełmiński—komornikiem przy sądzie okręgowym w Suwałkach;
 Zygmunt Iwanicki—komornikiem przy sądzie okręgowym w Warszawie;
 Lucjan Iżycki — komornik przy sądzie okręgowym w Lublinie, z siedzibą Chełmie;
 Stefan Jakubowski—komornikiem przy sądzie okręgowym w Lublinie;
 Józef Krawczyński—komornikiem przy sądzie okręgowym w Lublinie, z siedzibą w Lubartowie;
 Julian Mazurek—komornikiem przy sądzie okręgowym w Lublinie;
 Adam Modzelewski—komornikiem przy sądzie okręgowym w Lublinie;
 Stanisław Aktaboski — komornikiem przy sądzie okręgowym w Lublinie, z siedzibą w Janowie;
 Ignacy Panasiewicz — komornikiem przy sądzie okręgowym w Zamościu, z siedzibą w Tomaszowie Lubelskim;
 Edward Papiewski — komornikiem przy sądzie okręgowym w Zamościu, z siedzibą w Biłgoraju;
 Leonard Parnowski, sekretarz sądu okręgowego w Warszawie—komornikiem przy sądzie okręgowym w Warszawie;
 Stefan Racinowski—komornikiem przy sądzie okręgowym w Lublinie, z siedzibą w Krasnymstawie;
 Kazimierz-Placyd Skuiski—komornikiem przy sądzie okręgowym w Zamościu, z siedzibą w Hrubieszowie;
 Honorjusz Wolski—komornikiem przy sądzie okręgowym w Płocku, z siedzibą w Sierpcu.

W byłym zaborze austriackim zostali przez **Ministra Sprawiedliwości zamianowani:**

Dr. Stanisław Bocheński, sędzia powiatowy w Brzesku—sędzią powiatowym i naczelnikiem sądu powiatowego w Wojniczu;
 Józef Waga, zastępca prokuratora państwa w Tarnowie — sędzią powiatowym i naczelnikiem sądu powiatowego w Dobczycach;
 Ludwik Skrzypek, sędzia w Krośnie—sędzią powiatowym i naczelnikiem sądu powiatowego w Cieżkowicach.

PRZENIESIENI.

Na zasadzie art. 36 dekretu o tymczasowej organizacji władz Naczelnych (Dz. Praw, rok 1918, № 1 poz. 1) zostali **przeniesieni:**

Leon Idźkowski, sędzia pokoju w Wawrze—na stanowisko sędziego pokoju m. st. Warszawy, z delegacją do XVIII okr;
 Jan Karyory, sędzia śledczy sądu okręgowego w Radomiu—na stanowisko sędziego śledczego sądu okręgowego w Warszawie, z siedzibą w Grójcu;
 Antoni Keller, sędzia pokoju w Bugaju — na stanowisko sędziego pokoju w Wieluniu (okr. sąd. Częstochowski);
 Józef Kliński, podprokurator przy sądzie okręgowym w Siedlcach — na także stanowisko do Warszawy;

Jan Lewandowski, sędzia śledczy w Makowie — na także stanowisko do Pułtuska (okr. sąd. Mławski);
 Bolesław Marcoin, sędzia pokoju I okręgu w Dąbrowie Górniczej — na stanowisko sędziego pokoju w Radomsku, okrąg miejski (okr. sąd. Piotrkowski);
 Stefan Ożarowski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Radomiu — na także stanowisko przy sądzie okręgowym w Warszawie;
 Adam Piwkowski, sędzia pokoju w Czerwinie—na stanowisko sędziego pokoju w Miastkowie, z siedzibą w Łomżyńcu (okr. sąd. Łomżyński);
 Władysław Sobolewski, sędzia pokoju w Działoszynie (okr. sąd. Piotrkowski)—na stanowisko sędziego pokoju okręgu miejskiego w Augustowie (okr. sąd. Suwałski);
 Józef Songajło, sędzia śledczy w Pabjanicach — na stanowisko sędziego śledczego bez rewiru w okr. sąd. Łódzkim;
 Witold Szreniawski, sędzia śledczy w Szczuczynie (okr. sąd. Łomżyński) — na także stanowisko do Lublina;
 Jan Tłuchowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Piotrkowie, z siedzibą w Dąbrowie Górniczej—na także stanowisko w Mińsku-Mazowieckim (okr. sąd. Warszawski);
 Eugenjusz Wikiera, sędzia śledczy w Opatowie — na stanowisko sędziego śledczego w Radomiu, z siedzibą w Radomiu;
 Feliks Zadrowski, sędzia pokoju w Otwocku — na stanowisko sędziego pokoju m. st. Warszawy, z delegacją do III okr;
 Marjan Światopełk-Zawadzki, podprokurator przy sądzie okręgowym w Radomiu—na także stanowisko do Warszawy;

ZWOLNIENI.

Na zasadzie art. 36 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych (Dz. Praw, rok. 1918, № 1 poz. 1) zostali **zwolnieni:**

Stanisław Bułharowski—ze stanowiska sędziego sądu okręgowego w Łowiczu, na skutek podania;
 Henryk Drzewiecki—ze stanowiska sędziego sądu okręgowego w Radomiu, na skutek podania;
 Jan Iżycki — ze stanowiska sędziego sądu okręgowego w Suwałkach, na skutek podania;
 Feliks Popielecki — ze stanowiska sędziego okręgowego w Warszawie, na skutek podania;
 Teodor Szretter—ze stanowiska sędziego okręgowego w Częstochowie, na skutek podania;
 Edward Babiński—ze stanowiska sędziego śledczego w Miechowie (okr. sąd. Kielecki), na skutek podania;
 Jerzy Dudrewicz—ze stanowiska sędziego śledczego sądu okręgowego w Łodzi, na skutek podania;
 Zygmunt Godlewski—ze stanowiska sędziego śledczego w Jędrzejowie (okr. sąd. Kielecki), na skutek podania;
 Michał Lorentowicz — ze stanowiska sędziego śledczego w Ostrołęce (okr. sąd. Łomżyński), na skutek podania;
 Feliks Maciszewski—ze stanowiska sędziego śledczego w Lublinie, na skutek wstąpienia do wojska;

Stanisław Nowak — ze stanowiska sędziego śledczego sądu okręgowego w Kielcach, z siedzibą w Pińczowie, na skutek podania;
 Józef Radwan — ze stanowiska sędziego śledczego w Pułtusku (okr. sąd. Mławski), na skutek podania;
 Władysław Dunin Borkowski—ze stanowiska sędziego pokoju w Tyńcu (okr. sąd. Kaliski), na skutek podania;
 Zygmunt Czaplicki — ze stanowiska sędziego pokoju w Jadowie (okr. sąd. Warszawski), na skutek podania;
 Tomasz Dąbski—ze stanowiska sędziego pokoju w Kalinie Wielkiej (okr. sąd. Kielecki), na skutek podania;
 Jan Dmochowski — ze stanowiska sędziego pokoju w Staninie (okr. sąd. Siedlecki), na skutek podania;
 Teodor Drewitz — ze stanowiska sędziego pokoju w Sobieniach-Jeziorach (okr. sąd. Siedlecki), na skutek podania;
 Michał Gerlach—ze stanowiska sędziego pokoju w Łukowie, okrąg wiejski, (okr. sąd. Siedlecki), na skutek podania;
 Edmund Kaczkowski—ze stanowiska sędziego pokoju w Radomsku, okrąg miejski, (okr. sąd. Piotrkowski), na skutek podania;
 Władysław Kłobukowski—ze stanowiska sędziego pokoju w Dobrzyniu nad Wisłą (okr. sąd. Płocki), na skutek podania;
 Julian-Wincenty Kwiekowski — ze stanowiska sędziego pokoju w Seceminie (okr. sąd. Kielecki), na skutek podania;
 Grzegorz Lipczyński—ze stanowiska sędziego pokoju w Krynicach (okr. sąd. Zamojski), na skutek podania;
 Waław Szamowski—ze stanowiska sędziego pokoju w Babiaku (okr. sąd. Kaliski), na skutek podania;
 Józef Twarowski — ze stanowiska sędziego pokoju w Bolimowie (okr. sąd. Łowicki), na skutek podania;
 Ludwik Groele — ze stanowiska podprokuratora przy sądzie okręgowym w Częstochowie, na skutek wstąpienia do wojska;
 Józef Młodecki — ze stanowiska podprokuratora przy sądzie okręgowym w Lublinie, na skutek podania;
 Jerzy Sokołowski —ze stanowiska podprokuratora przy sądzie okręgowym w Łodzi, na skutek podania;
 Alfons Szwedziński—ze stanowiska podprokuratora przy sądzie okręgowym w Kaliszu, na skutek podania;
 Waław Grzybowski — ze stanowiska komornika przy sądzie okręgowym w Płocku, na skutek podania;
 Zygmunt Borawski — ze stanowiska aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, na skutek podania;
 Tadeusz Chromiński — ze stanowiska aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, na skutek podania;
 Ludwik Kulwieć—ze stanowiska aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, na skutek podania;
 Stanisław Kulwieć — ze stanowiska aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, na skutek podania;
 Jan Lemański — ze stanowiska aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, na skutek podania;
 Bronisław-Wilhelm Morski — ze stanowiska aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, na skutek podania;
 Roman Polkowski—ze stanowiska aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, na skutek podania;

Waław Pomorski — ze stanowiska aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, na skutek podania;
 Waław Wilczkowski — ze stanowiska aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Lublinie, na skutek podania.

ZMARLI.

Józef Turyn — sędzia śledczy sądu okręgowego w Piotrkowie, z siedzibą w Dąbrowie Górniczej;
 Aleksander Potkański—sędzia pokoju w Grójcu (okr. sąd. Warszawski).

ZAWIADOMIENIE.

Celem udostępnienia Dziennika Praw Państwa Polskiego szerokim masom ludności p. Minister Sprawiedliwości decyzją z dnia 28 marca 1919 r. znacznie obniżył cenę tego Dziennika.

Cena poszczególnych numerów od № 28 z r. 1919 począwszy będzie obliczana w stosunku 5 fenigów (8 halerzy) za 2 strony, prenumerata zaś Dziennika Praw na czas od 1 kwietnia do 31 grudnia 1919 r. wynosi 15 mk. (24 korony).